

We doen dit samen

***We Go Places*. Een jongerenproductie maken tijdens een pandemie.**

Interview met choreografe Carli Gellings.

Het traject van Carli Gellings bij *fABULEUS* begon in 2013, toen ze meedanstte in de jongerenproductie *dUb* van Karolien Verlinden en Wannes Deneer. In 2016 passeerde Carli opnieuw bij *fABULEUS* in *WILD* van de Franse theatermaakster Anne Thuot. Datzelfde jaar nodigde *fABULEUS* haar uit om deel te nemen aan de wedstrijd *Beste Belgische & Nederlandse Danssolo* van Festival Tweetakt in Utrecht. Carli won en zette zich zo op de kaart als maker. Dit seizoen maakt Carli haar eerste eigen jongerenproductie. *We Go Places* is een samenwerking tussen *fABULEUS* en 7 Limburgse cultuurcentra. Op scène staan 11 dansers tussen 12 en 23 jaar.

Carli: “Jongerenproducties maken dikwijls een grote indruk op mij. Het heeft iets te maken met de onbezonnenheid van jongeren. Ze zijn nog volop in verandering. Ze stellen zich voortdurend vragen. Wie ben ik? Wat wil ik? Van zo’n groep jongeren gaat een rauwe energie uit. Dat emotioneert mij.”

We Go Places zet de kracht van de groep tegenover de kracht van een individu. Het ene moment bewegen de dansers als één lichaam, het volgende vallen ze uiteen. Niemand lijkt ooit zeker van zijn plaats in het geheel. Wat maakt dat je bij een groep hoort? Moet je daarvoor iets van jezelf achterlaten?

Carli: “De jongeren die ik gekozen heb, zijn heel verschillend qua achtergrond, interesses, leeftijd en uiterlijk. Natuurlijk moesten ze bepaalde bewegingskwaliteiten hebben, maar hun uitstraling, hun aanwezigheid in de auditiezaal vond ik minstens even belangrijk. Ik zocht 11 individuen, geen ego’s. De jongeren appreciëren elkaars verschillen en wat ze delen, is de wil om deel uit te maken van deze groep.”

Voor haar creaties vertrekt Carli vanuit beelden en sferen. Haar concept leidt tot bepaalde bewegingswoorden en opdrachten en die monden uit in pure dans of meer theatrale scènes. Het is een intuïtief proces. Uiteindelijk is *We Go Places* een visuele trip geworden die soms filmisch aanvoelt, niet in het minst door de samenwerking met scenograaf en lichtontwerper Michiel Van Cauwelaert.

Carli: “*We Go Places* gaat over onderweg zijn of in ontwikkeling zijn. Michiel kwam op het idee om lichtobjecten in te zetten en daarmee verschillende ruimtes te suggereren. Het was een wisselwerking waarbij we geen van beiden wisten waar we zouden uitkomen. Vanuit bepaalde beelden die ik toonde, stelde Michiel voor EPDM te gebruiken als dansvloer. Dat is het materiaal dat ook in vijvers wordt gelegd. Dat had een grote invloed op mijn choreografie, want het materiaal is heel stroef. Je kan er niet op glijden. Die wederzijdse beïnvloeding vind ik heel interessant.”

Vanzelfsprekend had de coronapandemie een grote invloed op het repetitieproces.

Carli: "Bij het begin van de repetities in juli en augustus 2020 was de repetitiezaal echt een toevluchtsoord. Er heerste een zotte overgave en energie. De meeste jongeren waren al sinds maart niet meer naar school gegaan. Ze genoten ervan om eindelijk nog eens ergens hun tanden in te mogen zetten. En ik ook."

"We werkten in kleine subbubbels, zodat we verder konden repeteren als iemand toch besmet zou raken. Maar daardoor kon ik bepaalde ideeën niet uitproberen met de groep. Ik voelde in het begin wat verzet bij mezelf, omdat ik niet wilde dat je aan bepaalde keuzes zou kunnen zien dat *We Go Places* in coronatijd is gemaakt. Maar uiteindelijk heb ik beslist om me er niet op blind te staren en er zoveel mogelijk omheen te werken."

"Uiteindelijk kwam de corona-angst toch de repetitiezaal binnen. De jongeren kregen te maken met besmettingen op school en waren soms bang om in elkaars buurt te komen. Dat had ook een weerslag op mij: wat kan ik nog vragen? Op dagen dat er onrust heerste, heb ik bepaalde opdrachten gewoon niet gedaan: het bevordert de sfeer niet en het bevordert het idee niet. Wanneer mensen contact maken tegen hun zin, zie je dat in hun lijf."

En hoewel Carli met *We Go Places* een universeel verhaal wil vertellen, zijn er toch onmiskenbaar parallellen met de actualiteit.

Carli: "Tijdens de eerste lockdown schoot het al door mijn hoofd. Mijn voorstelling gaat hierover! Kies je voor de groep of handel je uit eigenbelang? Soms zijn we als groep het krachtigst, maar soms hebben we juist iemand nodig die eruitspringt. Soms helpt het om een volger te zijn, soms helpt het om leider te zijn. Het zou mooi zijn als mensen heel veel verschillende dingen lezen in de voorstelling. Als ook: de pandemie die ons allen overkomt. Daar kan je niet omheen."

Terwijl je naar deze groep jonge dansers zit te kijken, is het moeilijk om géén gedachten te vormen over de generatie die zij belichamen. Als vanzelf begin je vragen te stellen over hoe het is om jong te zijn en verbinding te zoeken in deze ingewikkelde wereld.

Carli: "Ik heb de jongeren tijdens het hele repetitieproces niet kunnen aanraken. Ook als iemand hilde, kon ik geen knuffel geven. Dat is heel heftig. Maar ik heb van in het begin voorgenomen om er niet over te jammeren. Het had ook zijn mooie kanten. Ik herinner me dat iemand moeite had met een bepaalde beweging en dat de jongeren elkaar begonnen te helpen, omdat ik er niet kon tussenkomen. Dat was heel vertederend. Dan denk je: we doen dit wel samen."

(Filip Bilsen, februari 2021)